

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **M. A. podnikající pod názvem M Trans M. A.**, zastoupený JUDr. Wandou Krygielovou, advokátkou se sídlem Wuchterlova 566/7, Praha 6, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I) T. P.**, a **II) Idea Getin Leasing S. A.**, se sídlem Strzegomska 42b, Wrocław, Polsko, ve věci žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 10. 2018, č. j. 56566/2018-900000-314, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 6. 12. 2019, č. j. 64 Af 14/2018 - 133, o návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) zamítl v záhlaví uvedeným rozsudkem žalobu proti rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu pro Olomoucký kraj ze dne 7. 11. 2017. Tím celní úřad rozhodl podle § 42d odst. 1 písm. a) zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, o propadnutí vybraného výrobku – SOLVENT ETAC 6 NPROPAC 1 Q2 v množství 23 256 kg a současně o propadnutí dopravního prostředku – jízdní soupravy složené z taháče návěsů SCANIA R 410, RZ X a návěsu, nosiče kontejnerů LAG 0-3-CCA7, RZ X. Uvolněn byl přepravní obal, tj. cisternový kontejner.

[2] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) dne 6. 1. 2020 kasační stížnost, v níž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Tento návrh stěžovatel odůvodnil tak, že je leasingovým nájemcem zadrženého taháče (k němuž doložil leasingovou smlouvu s uvedenou měsíční splátkou ve výši € 1319,84) a návěsu (k němuž taktéž doložil leasingovou smlouvu s uvedenou měsíční splátkou ve výši € 345), přičemž dle svého tvrzení do dnešního dne uhradil za předmětné dopravní prostředky částky € 47.514,96 a € 2420 a splátky bude hradit do srpna 2020. K pronájmu cisternového kontejneru, za nějž údajně zaplatil celkově € 3300, žádné důkazy nedoložil, stejně jako k povinnému pojištění, za které měl zaplatit 32.325 PLN, a životní pojištění, které dle jeho

tvrzení v inkriminovaném období dosáhlo celkové částky 9850 PLN. Stěžovatel dále tvrdil, že nese solidární daňovou povinnost ze spotřební daně ve výši 7.537.395 Kč, kterou bude muset uhradit. A uzavřel, že situaci znásobeným podnikatelským úsilím zatím zvládá, ale každý i malý pokles by pro něj mohl znamenat konec podnikání a bez finanční pomoci příbuzných by období bez zadržených dopravních prostředků nepřetrval.

[3] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti konstatoval, že stěžovatel blíže neuvedl, jaký konkrétní vliv mají tvrzené výdaje na jeho podnikání a v čem konkrétně stěžovatel spatřuje vznik nepoměrně větší újmy. Navíc svá tvrzení ničím nedoložil. Bez bližší specifikace dopadů na podnikání stěžovatele a bez doložení patřičných důkazů není dle jeho názoru možné tento vliv vyhodnotit, a proto nesouhlasil s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[4] Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), *kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ust. § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užíje přiměřeně.* Podle ust. § 73 odst. 2 s. ř. s. *soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.*

[5] Nejvyšší správní soud uvádí, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není zrušeno. Odkladný účinek má proto charakter institutu výjimečného a měl by statisticky vzato být přiznáván v menšině případů, nikoli zpravidla. Je pravda, že čistě jazykový výklad § 73 odst. 2 s. ř. s. by mohl svádět k závěru, že při posuzování, zda odkladný účinek přiznat, anebo nikoli, se poměřuje pouze a jen vzájemný poměr újmy žadatele o jeho přiznání a újmy jiných osob. V tomto smyslu by tedy i vcelku nepatrná újma žadatele mohla být důvodem přiznání odkladného účinku, byly-li by újmy ostatních osob ještě mnohem „nepatrnější“. Takový mechanický výklad by však opomíjel základní znak institutu odkladného účinku, a sice, jak již bylo shora zmíněno, že jde o institut výjimečný, který nemá být v řízeních před správními soudy pravidlem. Měl-li by pravidlem být, nestanovil by zákonodárce jako základní pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemají. Pojímání odkladného účinku jako výjimky z pravidla tedy znamená, že újma, která má hrozit žadateli o jeho přiznání, nesmí být vzhledem k jeho poměrům bagatelní, nýbrž naopak významná, taková, která opravňuje, aby v jeho konkrétním případě pravidlo, že žaloba resp. kasační stížnost odkladný účinek nemá mít, nebylo výjimečně uplatněno. Významnou bude újma spíše tehdy, nebude-li možno v případě, že bude napadené správní rozhodnutí naplněno a poté shledáno nezákonným a zrušeno, v podstatných ohledech navrátit v původní stav jím způsobené následky či dopady. Významnou bude též spíše tehdy, půjde-li sice při uplatnění rozhodnutí o následky vratné či napravitelné, avšak takového rázu, že způsobí žadateli vážné obtíže či významné poruchy v jeho životě, fungování, činnosti apod.

[6] Jak již Nejvyšší správní soud dříve judikoval, k tomu, aby mohl být kasační stížností odkladný účinek přiznán, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a

pokračování

určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 – 32, či ze dne 23. 1. 2014, č. j. 6 Ads 99/2013 – 11), jenž musí v odůvodnění svého návrhu konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje.

[7] V nyní projednávaném případě stěžovatel v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl některé ze svých výdajů, které i doložil leasingovými smlouvami. Zbývající tvrzení však ničím nedoložil a ke svým příjmům žádnou konkrétní informaci nesdělil ani nedoložil. Pouze uvedl, že situaci znásobeným podnikatelským úsilím a za finanční pomoci svých příbuzných zatím zvládá.

[8] Stěžovateli se tedy nepodařilo hodnověrným způsobem prokázat intenzitu újmy, která ho výkonem napadeného rozhodnutí zasáhne, a nesplnil tak základní podmínku pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Proto již nebylo třeba zkoumat další podmínky, s nimiž by tato musela být naplněna kumulativně.

[9] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti nevyhověl.

[10] Pro úplnost Nejvyšší správní soud dodává, že z rozhodnutí o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nelze v žádném případě dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude o kasační stížnosti rozhodnuto ve věci samé (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 – 76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu

